

РЕШЕНИЕ

№ 3510

гр. София, 27.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав, в
публично заседание на 24.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **9080** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.39, ал.2 от закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).
Образувано е по жалба от К. С. М., чрез пълномощника адв. К. П. срещу мълчалив отказ на „Фронтекс Итернешънъл“ ЕАД по заявление за заличаване на обработването на лични данни на жалбоподателя от 16.06.2025 г.

С писмения отговор на жалбата, инкорпориран в съпроводителното писмо по изпращане преписката на съда, ответникът оспорва допустимостта на жалбата по съображения, че жалбата била без предмет, тъй като в подаденото до администратора искане за заличаване заявителят не бил посочил кои конкретни негови данни подлежат на изтриване. Не прилагал и справка от ЦКР на БНБ, за да конкретизира искането си. Вместо това твърдял, че между страните липсвало договорно или друго правоотношение, което било невярно. Жалбоподателят бил длъжник на „Фронтекс Итернешънъл“ ЕАД по два договора за кредит- договор за кредит с идентификатор № max[ЕИК] от 31.07.2012 г. и договор за кредит с идентификатор 9104088 от 23.6.2005 г., сключен с Пощенска банка, с търговско наименование „Юробанк България“ АД. Освен това същинският предмет на жалбата представлявал отрицателен установителен иск, който бил

недопустим за разглеждане от административния съд. Заявено и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание пред АССГ, процесуалният представител на жалбоподателя – адв. П. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на направените по делото разноски. В депозираните по делото писмени бележки, в определения за това от съда срок, пълномощникът на жалбоподателя сочи, че ответникът не оспорва обстоятелството, че обработва лични данни на жалбоподателя, тъй като според същия жалбоподателят е длъжник по посочените в отговора на жалбата два договора за кредит, вземанията по които му били цедирани. Във връзка с тези твърдения, пълномощникът на жалбоподателя акцентира че жалбоподателят оспорва наличието на каквото и да било задължение към Ю. България“ АД, а не просто погасяването му по давност. В тази връзка твърди, че администраторът на лични данни не бил представил доказателства, че вземането е валидно възникнало и изискуемо. Не се установявало договорът за прехвърляне на вземания от 18.10.2013 г. да е влязъл в сила, тъй като чл.6, ал.1 от същия предвиждал превеждане на сумите, посочени в чл.4, ал.3 и чл.5, ал.3 като условие за влизането му в сила. По делото доказателства за заплащането на тези суми не били представени. Отделно от това, договорът за прехвърляне на вземане противоречал на чл.26, ал.1 от ЗПК и на това основание договорът за цесия бил нищожен. В договора липсвала и клауза относно възможното му прехвърляне на трето лице. Освен това кредитът бил предоставен от „БИ ЕНД ДЖИ КРЕДИТ“ ЕИК[ЕИК], докато договорът за цесия бил с праводател „АПС Бета България“ ООД, ЕИК [ЕГН]. Оспорва и възможността да води отрицателен иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК срещу кредитор, който не бил предприел никакви действия срещу него за събиране на сумите.

Ответникът не изпраща процесуален представител в съдебно заседание, но след приключване на устните състезания по делото е постъпило писмено становище от пълномощника – юрк. Ш., в което се преповтарят доводите от писмения отговор. Независимо от изложеното в писмения отговор по жалбата, че ще представи договор за кредит с идентификатор 9104088 от 23.6.2005 г., такъв не е приложен. При условията на евентуалност се твърди, че оспореният мълчалив отказ съответства на действителното фактическо положение и жалбата е неоснователна.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания и доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и служебно на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението за насрочване на делото в открито съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето ѝ от съда.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На 16.06.25 г. пълномощникът на жалбоподателя адв. П. е подал до „Фронтекс Итернешънъл“ ЕАД заявление за заличаване на лични данни. В заявлението е изложено, че в Централния кредитен регистър (ЦКР) на БНБ било вписано задължение на заявителя К. С. М. към „Фронтекс Итернешънъл“ ЕАД или негов праводател. Направено е изрично възражение, че се оспорва задължението в справката от ЦКР на БНБ. (Не е посочен размер на задължението и към заявлението не е приложена справката от ЦКР на БНБ, бел. на съдията).Отправено е искане „Фронтекс Итернешънъл“ ЕАД на основание чл.17 от ОРЗД да подаде молба за заличаване на информацията за задължения на заявителя в ЦКР на БНБ, както и да се заличат личните данни на заявителя в информационните масиви на „Фронтекс Итернешънъл“ ЕАД. Изложено е и твърдение, че личните данни на заявителя К. М. не са необходими за целите за които са събрани от „Фронтекс Итернешънъл“ ЕАД или от техен праводател, като при евентуално дадено съгласие за тяхната обработка от страна на заявителя К. М., това съгласие се оттегля с подаденото заявление. Липсва позоваване на изтекла погасителна давност.

До подаването на жалбата до съда и в хода на съдебното производство не е последвало издаването на изричен акт по заявлението.

В адм. преписка са приложени и по делото са приети следните писмени доказателства: препис от кредитното досие на К. М. по договор за кредит договор с идентификатор № max[ЕИК] от 31.07.2012 г., договор за цесия, ведно с приложенията към него сключен между „АПС Бета България“ ООД и „Фронтекс Итернешънъл“ ЕАД и договор за цесия, ведно с приложенията към него сключен между „Юробанк България“ АД и „Бългериън ритейл сървисиз“ АД, от една страна и „Фронтекс Итернешънъл“ ЕАД, от друга страна.

Видно от договор за кредит с идентификатор № max[ЕИК] от 31.07.2012 г. и приложенията към него (л.33 – л.40 по делото), К. С. М. и „БИ ЕНД ДЖИ КРЕДИТ“ ООД е сключен договор за кредит за сумата от 1000 лева. Към сключения договор са приложени подаденото от К. М. искане за кредит, Общи условия към индивидуалните договори за кредит, декларация от К. М., че е получил сумата по договора за кредит, копие от личната му карта, заверено лично от него.

Представен и приет е договор за продажба и прехвърляне на вземания от 04.10.2018 г., сключен

между и „Фронтекс Итернешънъл“ ЕАД и „АПС Бета България“ ООД. Предмет на договора, съгл. пар. 2 от същия, са вземанията, определени в Приложение №1- Списък на вземанията (л.46- л.60 по делото). В Приложение №1- Списък на вземанията, под номер 1953 (л.73 по делото) е вписан max[ЕИК], името К. С. М., дата на договора за кредит: 31.7.2012 г., общо задължение 1727.61 лева, от които лихва 192.61 лева и главница 1535 лева. Приложено е и потвърждение по чл.99, ал.3 от Закона за задълженията и договорите (л. 69-л.70 по делото) от „АПС Бета България“ ООД на прехвърлянето на вземанията, произхождащи от договори за потребителски кредит, изрично посочени в Приложение №1 към договора за продажба и прехвърляне на вземания от 04.10.2018 г. Потвърдено е и упълномощаването на „Фронтекс Итернешънъл“ ЕАД от „АПС Бета България“ ООД да уведоми от името на упълномощителя в качеството си на нов кредитор всички длъжници по вземанията, посочени в Приложение №1.

Ответникът не е приложил доказателства за придобиването на вземането на „БИ ЕНД ДЖИ КРЕДИТ“ ООД по договор за кредит с идентификатор № max[ЕИК] от 31.07.2012 г. от „АПС Бета България“ ООД. От извършена справка в registryagency.bg съдебният състав установи наличието публично достъпна информация, а именно годишен финансов отчет към 31.12.2017 г. на „АПС Бета България“ ООД. На стр.7 от същия са посочени „приходи от постъпления по придобити вземания портфейл „БИ ЕНД ДЖИ КРЕДИТ“ ООД, което е индиция за предходна цесия между тези две дружества.

Твърденият договор за кредит с идентификатор 9104088 от 23.6.2005 г., сключен с Пощенска банка, с търговско наименование „Юробанк България“ АД не е приложен нито към отговора на жалбата, нито в хода на съдебното производство. Същият договор обаче е включен в Приложение №1 (л.26 -л.27) към Договор за прехвърляне на вземания №1/18.10.2013 г., сключен между „Юробанк България“ АД и „Бългериън ритейл сървисиз“ АД като цеденти, от една страна, а от друга- „Фронтекс Итернешънъл“ ЕАД като цесионер (л.10-л. 25 по делото). В Приложение №1 е посочен номер на договора: 9104088, клиентски номер: 5002390, ЕГН [ЕГН], името К. С. М., лимит по договора 10 000 лева, дълг към 30.09.2013 г.- 8996.97 лева. Приложено е и потвърждение по чл.99, ал.3 от ЗЗД от „Ю. България“ АД и „Бългериън ритейл сървисиз“ АД (л.29) .

Тук е мястото да бъде посочено във връзка с възраженията на жалбоподателя, че валидността и действието на договорите за цесия не може да бъде преценявано от административния съд. Касае се юридически факти на гражданското право, поради което тяхното действие и прекратяване

може да бъде преценено единствено в производство по реда на ГПК. Дали кредиторът по договор за цесия е предприел или не е предприел действия за събиране на вземанията (за което по делото няма данни- не се твърди и не се отрича от никоя от насрещните страни), какъв е видът на кредита, налице ли е изключение по чл.4, ал.1 от Закона за потребителския кредит (ЗПК) и действително ли е прехвърлянето му на трето лице при нарушаване на разпоредбата на чл.26, ал.1 от ЗПК е без значение за съдебното административно производство. За последното е достатъчно, че цесионерът се позовава и представя договори за цесия, за да откаже в качеството на администратор на лични данни чрез постановления от него процесен мълчалив отказ да преустанови обработването на лични данни на жалбоподателя и да поиска заличаването му от ЦКР на БНБ. Този отказ обуславя имплицитно твърдението на „Фронтекс Итернешънъл“ ЕАД за наличие вземане срещу жалбоподателя, а оттук и наличието на гражданскоправен спор между него и жалбоподателя, с оглед твърденията на последния за липса на облигационно правоотношение в заявлението, с което е сезирал цесионера „Фронтекс Итернешънъл“ ЕАД като на администратор на лични данни.

При тези фактически установявания, съдът обуславя следните изводи:

Съгласно чл.39, ал.1 от АПК, при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон субектът на данни може да обжалва действия и актове на администратора и на обработващия лични данни пред съда по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

В съответствие с чл. 4, § 2 от Регламент 2016/679 „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирание, ограничаване, изтриване или унищожаване.

Ответникът не оспорва, а и по делото се установи, че същият обработва лични данни на жалбоподателя.

В чл. 6, § 1, б. „а“-„е“ от регламента са указани изрично и алтернативно основанията за обработване - само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо

администратора; г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

В случая е осъществено основанието по чл. 6, §. 1, б. "е" от регламента - обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, които са приоритетни спрямо интересите на субекта на личните данни. Законен (легитимен) е онзи интерес, който като породен и целящ задоволяване на определена потребност на субектите на правото, е признат за допустим от правото, т. е. за него са предвидени правни средства за осъществяване. Безспорно банката- кредитор има интерес да събере задълженията си, включително като ги продаде чрез договор за цесия. Чрез получената цена на цесията банката удовлетворява претенцията си срещу длъжника, ergo, за банката цесията има погасителен ефект. Цесията е двустранен договор между цедента (стария кредитор) и цесионера (новия кредитор), при който съдържанието на първоначалното правоотношение се запазва, като се заменя само кредиторът, без да се изисква приемане на цесията от длъжника. Цесионерът придобива вземането в състоянието, в което се намира, и на него са противопоставими всички възражения, които длъжникът има срещу цедента. Длъжникът не може да осуети смяната на кредитора и да се противопостави на свободното прехвърляне на вземането, размерът, характерът и условията на които не се променят. (чл. 99 и чл. 100 от Закона за задълженията и договорите - ЗЗД). Следователно законово е признат легитимен интерес на кредитора, който е приоритетен над интереса на длъжника – затова цесията произвежда действие за длъжника без неговото съгласие, като е достатъчно той да бъде само уведомен за смяната на кредиторите, за да изпълни задължението си на новия кредитор. Както съдът вече посочи, в пределите на съдебния административен процес не може да се преценява осъществяването или неосъществяването на юридически факти на гражданското право, когато те са спорни между страните. Административният съд е обвързан от представените договори за цесия, които легитимират ответника като кредитор, а жалбоподателя като длъжник. Неизпълнението на задължението за уведомяване на длъжника за цедиране на вземането може да породя отговорност за вреди, ако

такива са претърпени, но е неотносимо към правото на изтриване (право „да бъдеш забравен“) по чл.17, пар 1 от Регламент 2016/679, тъй като е налице изключението по пар. 3, б. „д“ от същия член, а именно обработването е необходимо за установяването, упражняването или защитата на правни претенции. Защитата на ответника е свързана с наличието на негови вземания спрямо жалбоподателя, за които са налице сключени договори за цесия- юридически факти на гражданското право. Дали те са породили валидно действие, съответно дали е настъпил правопогасяващ задължението юридически факт не може да бъде преценявано в съдебния административен процес, след като съществуването на вземането не е отречено с влязъл в сила съдебен акт по реда на исковия процес и е спорно между страните. Административният съд е обвързан в преценката си от представените договори за цесия, които за целите на съдебния административен процес легитимират ответника по делото, като цесионер и кредитор на жалбоподателя. Следва изрично да се акцентира и върху обстоятелството, че в подаденото от жалбоподателя сезиращо ответника искане не се съдържа позоваване на изтекла погасителна давност, нито е налице признание от последния за изтекла погасителна, превръщащо задължението в „естествено“ такова, което не може да бъде предмет на правна претенция (Виж Решение №12441 от 13.12.2023 г. по адм. д. № 8782/23 г. на ВАС, V о.; Решение № 7591/07.07.2025 г. по адм. д. №2507/2024 г. на АС –Варна). Жалбоподателят не се позовава на изтекла погасителна давност и до приключване на устните състезания по делото. Следва да се подчертае още, че няма пречка жалбоподателят да подаде ново искане до администратора на лични данни, в което да се позове на нов факт- изтекла погасителна давност, което заедно с признание от кредитора- съдебно или извънсъдебно ще породи претендираните в пределите на настоящото дело права или да подаде ново заявление, в което се позовава на влязъл в сила съдебен акт по гражданскоправен спор, който отрича съществуването на дълга. В тази връзка следва да се посочи, че посоченото определение на СРС за недопустимост на иска с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК не формира трайна съдебна практика. Налице са множество други съдебни актове в обратен смисъл (виж Решение №3905/12.12.2022 по гр. д. №6367/2022 г. на РС – Варна; Определение № 187 от 8.03.2019 г. на ОС - Добрич по в. ч. гр. д. № 101/2019 г. и др). Освен това съдът повтаря, че жалбоподателят се позовава на нищожност на договорите за цесия, поради противоречието им с чл.26 от ЗПК, а не на изтекла погасителна давност. Искът за нищожност на договорите за цесия обаче е положителен установителен иск и отново само граждански съд може да го реши със СПН.

Неоснователно е и извършеното с подаденото до ответника заявление за оттегляне на дадено съгласие за обработване на личните данни. В случая обработването се извършва на основание по чл. 6, §. 1, б. „е“ от регламента, а оттеглянето на съгласието поражда правото на изтриване само в случаите по чл.6, пар.1, б. „а“, съгласно чл.17, пар.1, б. „б“ от същия. Отделно от това е налице и изключението по чл.17, пар. 3, б. „д“ от Регламент 2016/679.

Неоснователно при това положение е било и отправеното до ответника администратор на лични данни искане жалбоподателят М. да бъде заличен от ЦКР на БНБ. Докато не бъде установено, че задължението не съществува (чрез положителен установителен или отрицателен установителен иск в зависимост от твърденията на длъжника) или че правото на принудителното му изпълнение се е погасило по давност (със съдебен акт или признание от кредитора), поради което задължението не може да бъде предмет на правна претенция, а се е превърнало в естествено задължение, за кредитора – финансова институция по смисъла на чл. 2, ал. 2, т. 12 ЗКИ, не възниква задължение да подаде информация към ЦКР за настъпили изменения по кредитите на жалбоподателя.

Всеки мълчалив отказ е винаги формално незаконосъобразен- в нарушение на установената форма и на административнопроизводствените правила. *Затова съдебната му отмяна е свързана с основанията по чл.146, т.4 от АПК – противоречие с приложимите материално правни разпоредби. В случая това основание не е осъществено, тъй като за ответника е налице основание за обработване на личните данни на жалбоподателя и правото на изтриване по чл.17 от регламента не е възникнало за жалбоподателя от фактите, твърдени от него в сезиращото ответника искане от 16.06.25 г. Предмет на оспорване по настоящото дело е мълчалив отказ на ответника именно по искането на жалбоподателя от 16.05.25 г., което е било определящо и за предмета на административното производство.*

По изложените съображения, неоснователната жалба се отхвърля.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, своевременно заявеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. Неговият размер, предвид проведеното едно съдебно заседание без участието на процесуален представител на ответника, обема на осъществената защита- писмен

отговор на жалбата и преповтаряне на същите съображения в писменото становище, постъпило след устните състезания по делото, се определя в минималния размер, установен в чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ за административно дело без определен материален интерес- 200 лева, която сума в лева е 102.26 евро, превалутирани съгласно чл.12 и чл.13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от К. С. М., чрез пълномощника адв. К. П. срещу мълчалив отказ на „Фронтекс Итернешънъл “ ЕАД по заявление за заличаване на обработването на лични данни на жалбоподателя от 16.06.2025 г.

ОСЪЖДА К. С. М. с ЕГН [ЕГН] да заплати на „Фронтекс Итернешънъл “ ЕАД с ЕИК[ЕИК] юрисконсултско възнаграждение в размер от 200 лева, която сума в лева е 102.26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), превалутирани съгласно чл.12 и чл.13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България.

Решението може да бъде оспорено в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него.

СЪДИЯ: